

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **S. S.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2019 č. j. OAM-356/ZA-ZA11-ZA17-2018, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť nebyly naplněny zákonné podmínky pro její udělení dle žádného z uvedených ustanovení zákona o azylu.

II. Obsah žaloby

- 2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předchozím řízení byl zkrácen na svých právech a že žalovaný svým

rozhodnutím porušil ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a dále porušil ustanovení § 10 odst. 4 (neboť žalobce neidentifikoval jako zranitelnou osobu a neposkytl mu náležitou podporu), § 23c zákona o azylu a dále § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu.

3. Žalobce s odůvodněním napadeného rozhodnutí nesouhlasí. Zopakoval své důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a odkázal na pohovor, v němž uvedl, že byl politicky aktivní, byl členem strany HDP a členem lidskoprávní organizace IHD (od roku 2015) a účastnil se akcí pořádaných těmito organizacemi. Osobně se znal a stýkal s regionálními představiteli strany HDP, pro tyto osoby vykonával činnost ochranky a řidiče. Někteří z těchto představitelů byli uvězněni a dle žalobce je tak přirozené, že policie má zájem i o osoby, které se s těmito představiteli stýkaly a není důležité, zda byl vydán příkaz k zatčení či pouze vyhlášeno pátrání. Posouzení a hodnocení žalovaného v tomto směru považuje za nedoložené a nepřezkoumatelné. Žalobce trvá na své výpovědi, že pátrání po něm bylo vyhlášeno na základě jeho politických aktivit a styků s nyní vězněnými představiteli HDP, tvrdil i to, že uvěznění byli i lidé, kteří dělali představitelům HDP ochranku. Namítá, že fakt, že mu bylo vyhrožováno, není domněnkou, ale skutečností a je toho názoru, že pokud někdo nosí policejní insignie, lze se důvodně domnívat, že je to policista. S odkazem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že žadatel o mezinárodní ochranu nemá povinnost prokazovat své důvody pro podání žádosti jinak než svou vlastní věrohodnou výpověď a je povinností správního orgánu, aby shromáždil důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele vyvracejí či zpochybňují a dále, že v případě důkazní nouze se uplatní zásada „v pochybnostech ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“ (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2007, č. j. 4 Azs 169/2006 a č. j. 4 Azs 103/2007). Žalovaný dle názoru žalobce uvedenou judikaturu nerespektoval a zpochybňuje podstatnou část jeho výpovědi pouze na základě svých ničím nepodložených subjektivních domněnek, zprávy o zemi původu si vybírá a pracuje s nimi tak, aby potvrzovaly jeho názor. Tím žalovaný porušil § 2 odst. 4 správního řádu a § 23c zákona o azylu, neboť nezajistil dostatečně přesné a aktuální zprávy o zemi původu z různých zdrojů, když na rozdíl od jiných případů nevyužil ke svému hodnocení zprávy organizací jako Amnesty International, Human Rights Watch, Freedom House a pod a dal přednost zprávám ČTK (které postrádají komplexnost jmenovaných zpráv) a své vlastní řešerši. Žalovaný tak dle žalobce zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností pro rozpor s ustanovením § 3 správního řádu, neboť nezjistil řádně skutkový stav věci a svůj postup v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nedostatečně odůvodnil.
4. Závěrem žalobce poukázal na zprávy o zemi původu – Human Rights Watch Report 2018 a 2019; Turkey: Crackdown on Kurdish Opposition 2017; Turkey Human Rights Report 2017 U.S. Department of State a další (s uvedením webových odkazů), z nichž vyplývá, že v Turecku dochází k porušování lidských práv a mezi nejvíce ohrožené skupiny patří politicky aktivní Kurdové a jiní oponenti režimu, proti kterým bývá zneužito obvinění z terorizmu. Žalobce uvedl, že se pokusil i o vnitřní přesídlení v rámci Turecka do Istanbulu, i zde však byl kvůli své národnosti obtěžován a bylo mu vyhrožováno nožem.
5. Žalobce namítá i porušení § 10 odst. 4 zákona o azylu žalovaným, neboť žalobce se považuje za zranitelnou osobu z důvodu psychických problémů způsobených traumaty

prožitými v zemi původu a žalovaný, ač na jedné straně přiznává, že žalobce potřebuje psychologickou pomoc, tuto skutečnost ve správním řízení dostatečně nezohlednil (např. zajištěním speciálně vyškolené osoby pro vedení pohovoru). Ze všech uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný popřel oprávněnost žaloby, s níž nesouhlasí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval.
7. Shrnul, že žalobce vypověděl, že je členem organizace IHD, která je politickou odnoží strany HDP, na základě čehož se cítil být v Turecké republice pronásledován. Žalovaný s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí zopakoval, že skutečnost, že žalobce měl *pouze v jednom* případě v kavárně posedět se dvěma muži (dle názoru žalobce pracujícími pro tajnou policii, kteří po něm požadovali informace *pouze o dvou* osobách - představiteli HDP na místní úrovni a další osobě z HDP, jimž dělal bodyguarda a s nimiž přišel do kontaktu) nelze vůbec považovat za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Dle žalovaného se nejedná o žádné vysoce postavené představitele HDP a neexistují žádné indicie nasvědčující tomu, že by žalobci hrozilo nějaké pronásledování po návratu do Turecké republiky, neboť nikdo žalobce nepronásledoval, fyzicky či psychickým způsobem netýral, nevydíral, nezadržel. Účast v davu na demonstraci v dubnu 2016 proti výstavbě tábora pro syrské uprchlíky, který byl rozeznán policií, rovněž nelze dle žalovaného považovat za cílené a adresné pronásledování osoby žalobce v zemi původu. Žalovaný namítl, že ačkoli žalobce uvedl, že po něm má pátrat v Turecku policie, legálně, letecky, s vlastním cestovním pasem a bez problémů zemi původu opustil. Lze předpokládat, že pokud by příslušné turecké orgány měly o jeho osobu zájem (již v době před jeho vycestováním měl být na něho vydán zatýkácí rozkaz), byl by před odletem zatčen, což se nestalo. Připomněl protichůdné výpovědi žalobce ve správním řízení, v němž uvedl, že neví, kdy na něho byl vydán zatýkácí rozkaz, a následně sdělil, že ho držel v ruce a roztrhal. Dle žalovaného je žalobní tvrzení o tom, že turecká tajná policie může mít zájem o osoby, které se v blízkosti politických představitelů pohybují, pouze nedoloženou domněnkou žalobce. Žalovaný považuje za vysoce nepravděpodobné, že by představitelé strany obyčejným řidičům nebo ochrance sdělovali důležité informace a že by se tajná policie do telefonu žalobci představila jako „*tajná policie*“, stejně jako tvrzení žalobce, že mu policie zanechala zatýkácí rozkaz u něho doma na stole. Dle názoru žalovaného uvedené skutečnosti značně znevěrohodňují žalobcem popisované problémy v zemi původu. Konstatoval, že žalobce v žádosti ani při prvním pohovoru vůbec neuváděl, že by v Turecku uplatil vystavení cestovního pasu a českého víza a na letišti prošel kontrolou za pomoci domluveného policisty. Tyto skutečnosti dle názoru žalovaného uvedl účelově až v doplňujícím pohovoru. Vzhledem k tomu, že žalobce také opakovaně s vlastním pasem legálně létal do Ázerbájdžánu a do Turecka se vracel, aniž by byl na letišti zadržen, potvrzuje logický závěr žalovaného, že o žalobce nemají státní orgány země původu zájem a jeho obavy jsou neopodstatněné.
8. Dále uvedl, že z informací o zemi původu vyplývá, že strana HDP je v Turecku legální stranou s mnohasetisícovou členskou základnou, přičemž žalobce byl pouze řadovým členem, a ti v zemi původu nečelí žádným problémům ze strany státní moci. I z tohoto

důvodu považuje žalovaný obavy žalobce za neopodstatněné. Žalovaný připustil, že v Turecké republice v oblasti dodržování lidských práv není vše na požadované úrovni, avšak po individuálním posouzení případu žalobce neshledal jeho obavu z pronásledování důvodnou. Použité informační zdroje jsou dle žalovaného objektivní, přičemž nemá zákonem určenou povinnost, jaké konkrétní informace jako podklad pro vydané rozhodnutí má použít, navíc žalobce ani žádné další informace o zemi původu nenavrhoval. Žalovaný uvedl, že nevycházel pouze ze zpráv databáze ČTK, jak žalobce mylně uvádí v žalobě. K v žalobě uváděným výňatkům z různých informačních zdrojů konstatoval, že se netýkají přímo osoby žalobce.

9. Závěrem žalovaný uvedl, že žalobce nepovažuje za zranitelnou osobu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, neboť v citovaném ustanovení nejsou uvedeny osoby s psychickým onemocněním. Žalovaný má za to, že řádně odůvodnil i neudělení humanitárního azylu, neboť žalobce v průběhu řízení žádné mimořádné okolnosti neuváděl a tyto ani žalovaný nezjistil. V rámci uvedeného posouzení se žalovaný zabýval mj. zdravotním stavem žalobce a dostupností léčby v zemi původu, neshledal však opodstatněnost pro udělení humanitárního azylu. Připomněl, že kvalitativně vyšší úroveň lékařské péče v ČR, než v Turecké republice není důvodem pro udělení určité formy azylu, přičemž ČR by neměla sloužit cizincům jako bezplatná, kvalitní nemocnice, to není smyslem azylové procedury. V průběhu správního řízení žalovaný rovněž nezjistil, že by žalobci hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Dle názoru žalovaného žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR účelově, aby si zde legalizoval pobyt. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy na výzvu krajského soudu žalobce nevyjádřil ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.
11. V přezkumném řízení soud vycházel z obsahu předloženého správního spisu, z něhož ověřil, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 24. 4. 2018, doplněné dne 30. 4. 2018 a při pohovoru provedeném dne 30. 4. 2018 uvedl, že je turecké státní příslušnosti, kurdské národnosti, vyznává islám, alevitskou větev. Je svobodný a bezdětný. Ve vlasti byl od roku 2015 členem organizace IHD, která je napojena na politickou stranu HDP. Uvedl, že pro organizaci IHD roznášel brožurky a letáčky. Vlast opustil v dubnu 2017 legálně letecky z Istanbulu do ČR (měl české schengenské vízum) a pokračoval přes Itálii (tam původně chtěl požádat o azyl) do Německa, kde požádal o mezinárodní ochranu (rodina mu to poradila). Na základě dublinského řízení byl dne 24. 4. 2018 dopraven do ČR. O mezinárodní ochranu požádal z důvodů politických a zdravotních. Uvedl, že jeho cílovým státem bylo Německo, kde má čtyři bratry a byl tam již v roce 2012 (asi pět měsíců). Popsal svůj život ve vlasti. Neměl stálé zaměstnání, žil na mnoha místech v Turecku, stěhoval se za prací. Pracoval převážně jako sběrač plodin v zemědělství, také jako dělník v Istanbulu. Ke svému vycestování z vlasti uvedl,

že pas si vyřizoval asi 2 – 3 měsíce před odjezdem, české schengenské vízum si zajistil na českém konzulátu v Izmiru, byl tam dávat i otisky prstů. Opuštění vlasti plánoval asi půl roku napřed. Sehnal si prostředníka, aby mu pomohl s formalitami, za vycestování zaplatil 10 000 EUR. Svůj pas nechal převaděči (ten to po něm údajně chtěl). K politickým důvodům své žádosti uvedl, že se stýkal se členy politické strany HDP, kteří potom byli zatčeni. Začala se o něho zajímat tajná policie (takto se mu představili do telefonu). Nikdy ho nepředvolali na vyšetřovnu, ale pozvali ho do kavárny. V jednom případě s nimi (dvěma muži) šel, nabídli mu spolupráci, ale odmítl. Chtěli po něm informace o dvou uvězněných přátelích. Konkrétně o místním předsedovi strany HDP (E. Y.), který jezdil přednášet i do žalobcovy vesnice a žalobce mu dělal osobního řidiče. Tajní policisté se zajímali o to, proč se s ním žalobce stýkal a o čem se bavili. Dále uvedl, že se dne 3. 4. 2016 zúčastnil protestu proti vzniku tábora Islámského státu, který bojuje proti alevitům (uvedl, že Islámský stát „řeže alevitům hlavy“). Policie pro rozeznání účastníků protestu použila slzný plyn, zasažen byl i žalobce. Polekal se a „psychicky upadl“. Ke zdravotním důvodům své žádosti sdělil, že nemůže být v Turecku zdravotně ošetřen, neboť jako Kurd a alevita nemá žádná práva. Byl tam několikrát operován s rukou (loktem), ruku mu nespravili, tamním lékařům a tureckému zdravotnictví po tom všem nedůvěřuje. Ke svému zdravotnímu stavu dále uvedl, že „psychicky upadl“, měl i myšlenky na sebevraždu, koktá a špatně se vyjadřuje (to má z toho nátlaku policie), buší mu srdce, potí se mu ruce.

12. Dne 18. 6. 2018 byl se žalobcem proveden doplňující pohovor za účelem vysvětlení materiálů, které žalobce správnímu orgánu předložil. Popsal, že se jedná o fotografie s představiteli strany HDP z roku 2014 a 2015 (uvedl jejich jména), kteří k nim přijeli, dělal pro ně ochranku, dnes jsou ve vězení. Dále se jedná o fotografie z protestu proti výstavbě tábora pro Islámský stát, který policie rozehnala slzným plynem, dopis starosty obce (přeložen do českého jazyka) ze dne 4. 5. 2018, v němž starosta uvádí, že byl vojenskou policií informován o tom, že po žalobci bylo v období 20. 4. 2017- 20. 3. 2018 vyhlášeno pátrání, dále v něm uvádí, že během výstavby tábora pro syrské uprchlíky na území Turecké republiky v letech 2015/2016 obyvatelstvo okolních obcí proti výstavbě protestovalo, mezi nimi i žalobce. Ohledně předmětného tábora žalobce k výslovnému dotazu žalovaného opakovaně uvedl, že *„turecká vláda se v roce 2016 rozhodla postavit kemp pro Islámský stát, kam se mělo vejít 35 tisíc lidí“*. Žalobce dále odpovídal na dotazy žalovaného ohledně svého tvrzení, že na něho byl vydán zatykač. Uvedl např.: *„protože jsem dělal ochranku tolika známým lidem, vláda si řekla, že jsem nebezpečný a vydala na mě zatykač. I na můj facebookový profil mi chodí různé výhrůžné zprávy, když si to pak rozkliknu, je tam někdo, kdo má na rukávu nápis policie – na jeho profilové fotce, tak si říkám, že jde o policistu“*. K dotazu žalovaného žalobce dále uvedl, že neví, kdy konkrétně na něho byl vydán zatykač. Vzápětí však uvedl: *„jednou se mi do ruky dostal zatýkácí rozkaz, přečetl jsem si to, roztrhal, zahodil a utekl“* a dále vysvětlil: *„přišel jsem domů a zatykač ležel na stole, maminka mi řekla, že ho přinesl pošťák“*. Zmínil se o tom, že jeho psychické problémy mu začaly v jeho asi 19 letech, než měl nastoupit na vojnu. Dále uvedl, že byl *„i členem strany HDP přes propojení organizací IHD“*, mnoho lidí z této strany je ve vězení. Ve svém dopise doručeném správnímu orgánu dne 28. 5. 2018 žalobce popisuje své psychické problémy (... *„když jsem byl v Turecku a podívala se na mě nějaká osoba, byl jsem přesvědčen, že to je civilní policie a domníval jsem se, že mě sledují a chtějí mě zabít....s policií jsem zápasil i ve snech“*). Dále zopakoval, že je kurdský alevita, teroristická organizace Islámský stát jde po alevitech, je postavena na myšlence, že kdo zabije alevitu,

půjde do nebe (podrobněji viz protokol o pohovoru). Závěrem žalobce uvedl, že výše uvedené fotografie zveřejnil na sociálních sítích, na Facebooku a Twitteru, a tím na sebe hodně upozornil. K dotazu žalovanému, proč na sebe takto upozorňuje, žalobce odpověděl, že jsou to úplně obyčejné fotky a není na nich nic závadného. Nově uvedl, že při vycestování z Turecka na letišti prošel kontrolou za pomoci domluveného policisty, který za to dostal zaplacen.

13. Ve správním spisu jsou kromě výpovědi žalobce a jím doložených materiálů dále založeny informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecké republice, konkrétně: Zpráva MV Velké Británie – Turecko: Kurdové, září 2018, ze dne 26. 9. 2018; Zpráva MV Velké Británie – Turecko: kurdské politické strany, srpen 2018, ze dne 19. 9. 2018; Informace OAMP, Turecko - Bezpečnostní a politická situace v zemi, září 2018; Informace OAMP, Turecko – Svoboda vyznání v Turecku, říjen 2018; Informace OAMP, Turecko – Kurdové, květen 2018, ze dne 9. 5. 2018; Švédské centrum informací o zemích původu (Lifos) – Turecko, leden 2019; Informace sítě místních lékařů pracujících v zemi původu čj. MBA 9516, ze dne 30. 6. 2017 – Dostupnost léčby psychotické, schizoafektivní a bipolární poruchy včetně dostupnosti léků; Informace sítě místních lékařů pracujících v zemi původu čj. MBA 9828, ze dne 7. 7. 2017- Dostupnost léčby psychotické, depresivní a posttraumatické stresové poruchy včetně dostupnosti léků; Zpráva ČTK – V Turecku začal soud kvůli vraždě ruského velvyslance, ze dne 8. 1. 2019; Zpráva ČTK – Turecký prezident ostře zkritizoval Boltona kvůli Kurdům, ze dne 8. 1. 2019.
14. Žalobci byla dne 17. 4. 2019 dána možnost se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování. Této možnosti žalobce využil. V rámci svého vyjádření opětovně hovořil o tom, že v místě jeho bydliště se nacházejí utečenecké tábory, v nichž jsou převážně členové Islámského státu, jedná se o radikální muslimy, jejichž náboženství je v rozporu s alevitskou vírou. Uvedl, že i v ČR má potíže, ani zde mu „nedají pokoj“. K dotazům žalovaného nedovedl objasnit, kdo mu nedá pokoj. Má pocit, že ho pronásleduje tajná turecká policie, když vidí nějakou novou tvář, má pocit, že je to turecký agent. Doložil další fotografie a flash-disk se všemi předloženými fotografiemi a dvěma videi, které popsal (jedno video dokumentuje protest proti výstavbě žalobcem zmíněného tábora, druhé je z vysílání turecké televize; např. na jedné z fotografií je žalobce vyfocen s krajským předsedou HDP E. Y., který je nyní ve vězení, a to dle žalobce dokazuje, že je ve spojení se stranou HDP a účastní se jejích aktivit). Žalobce dále doložil písemné vyjádření k podkladům (vlastnoručně psaný dopis ze dne 23. 4. 2019), které nechal žalovaný přeložit. V něm však žalobce nijak nereagoval na podklady pro vydání rozhodnutí, ani nenavrhoval doplnění podkladů, jen zopakoval svá tvrzení o tom, že oblastní představitelé HDP jsou nyní ve vězení, což by ho také čekalo, pokud by v Turecku zůstal. Uvedl, že mu policisté oblečení v civilu každý den vyhrožovali. Nyní mu vyhrožují přes sociální média (tímto způsobem mu vyhrožovali i v Turecku, proto musel uprchnout, jinak by ho zavřeli do vězení). Dále uvedl, že všechny osoby, s nimiž je na předložených fotografiích a s nimiž pracoval, jsou nyní ve vězení. Na jeho osobu byl vydán zatykač, dostalo se to k němu od rodiny. V Turecku dostával výhrůžky kvůli svému členství v HDP. Uvedl, že na všech mítincích byly pořizovány fotografie členů (i jeho) tajnou policií, stále ho fotili. V Turecku ho pronásledovala tajná policie, domnívá se, že ho chtěli zabít. Opětovně se vyjádřil k předmětnému táboru v blízkosti jeho vesnice, uvedl: „...*také proti nám poslali syrské čtyři IS, naše nepřátele.....my jsme proti tomu protestovali, ale vojáci a policisté ze mě udělali*

teroristu a vydali na mě zatykač, vyhrožovali i mé rodině.“ Závěrem vyjádřil přání, aby mu byl udělen azyl. Chtěl by zde žít a získat pobyt.

15. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.
16. Krajský soud předně uvádí, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
17. Žalobce v rámci žalobních námitek namítal i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, proto se krajský soud v první řadě zabýval touto námitkou. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné takové rozhodnutí, v němž absentují úvahy správního orgánu, na základě kterých správní orgán dospěl k závěru, který je v rozhodnutí vysloven. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Lze rovněž konstatovat, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze vůbec rozhodnutí meritorně přezkoumat. Tak tomu v projednávané věci není, krajský soud neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo takovými vadami, které by zakládaly jeho nepřezkoumatelnost. Žalovaný s odkazem na obsah správního spisu vylíčil konkrétní skutkové okolnosti dané věci, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení jednotlivých forem mezinárodní ochrany a vyslovil závěry, ke kterým na základě svých úvah dospěl. Napadené rozhodnutí je dle krajského soudu přezkoumatelné, o čemž také svědčí skutečnost, že s jeho závěry žalobce ve své žalobě polemizuje.
18. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
19. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
20. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se „*pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována*

nebo trpěna původci pronásledování.“ Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí „státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“ Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“

21. Krajský soud po individuálním posouzení případu žalobce dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.
22. K politickým důvodům své žádosti žalobce uvedl, že je členem organizace IHD, která je spojená s politickou stranou HDP. Kvůli členství v této organizaci a skutečnosti, že se znal s místními představiteli HDP, jimž dělal v případě potřeby řidiče či ochranku, ho měla pronásledovat tajná policie. Problémy s tajnou policií demonstroval na ojedinělém případě, kdy ho dva muži, kteří se mu představili do telefonu jako „tajná policie“, pozvali do kavárny, kde mu nabídli spolupráci (chtěli po něm, aby jim předával informace o místních představitelích HDP), kterou žalobce odmítl. Další tvrzené potíže v zemi jeho původu souvisely s jeho účastí na protestu proti výstavbě tábora pro uprchlíky v dubnu 2016 (dle tvrzení žalobce se jednalo o tábor Islámského státu), který policie rozehnala slzným plynem. Na žalobce měl být (kvůli účasti na tomto protestu) vydán zatykač (tj. již po dubnu 2016). Z výpovědi žalobce je zřejmé, že v Turecku nebyl nikdy policií zatčen, zadržen nebo vyslýchán. Přestože žalobce i ve svých písemných vyjádřeních v průběhu správního řízení hovořil o tom, že na něho byl vydán zatykač, žádný oficiální doklad o tvrzeném policejním pátrání po jeho sobě či vydaném zatykači nedoložil. O samotném zatýkacím rozkazu se žalobce během správního řízení vyjadřoval pokaždé jinak. Uvedl například, že neví, kdy na něho byl vydán zatýkací rozkaz, vzápětí sdělil, že ho držel v ruce a roztrhal. Poté uvedl, že zatykač ležel doma na stole, matka mu řekla, že ho přinesl pošťák. V doloženém dopise ze dne 4. 5. 2018 starosta obce z místa jeho bydliště uvádí, že „byl vojenskou policií informován o tom, že po žalobci bylo v období 20. 4. 2017- 20. 3. 2018 vyhlášeno pátrání (tj. v době po odjezdu žalobce z vlasti). Podle žalobce (viz doplňující pohovor ze dne 18. 6. 2018) je „pátrání“ to samé jako zatykač, prostě ho hledají. Ve svém dopise ze dne 23. 4. 2019 žalobce uvedl, že o vydaném zatykači se dozvěděl od rodiny. Z uvedených rozdílných vyjádření žalobce není vůbec zřejmé, kdy a zda vůbec na něho byl (a kým) vydán ve vlasti zatykač.
23. Žalobcem doložených fotografií je patrné, že se zřejmě znal s regionálními představiteli strany HDP, že pro ně příležitostně vykonával funkci ochranky (viz např. foto žalobce ve vestě security) i řidiče, to však ještě samo o sobě není důkazem o tom, že by aktivně vykonával politickou činnost, za kterou by mohl být pronásledován. Vlastní činnost žalobce měla spočívat pouze v tom, že pro stranu IHD příležitostně roznášel brožurky a letáčky, v souvislosti s tím ale o žádných potížích nehovořil. O azylově relevantním

pronásledování se nedá hovořit ani v případě jeho jediného setkání s údajnou tajnou policií v kavárně (uvedená historka působí navíc značně nevěrohodně). Žalobce si protirečí i v tom, že na jedné straně předkládá fotografie s představiteli strany HDP a o své účasti na protestu proti výstavbě tábora jako důkaz o své politické činnosti a svém pronásledování (ve smyslu, že se o jeho aktivitách dozvěděli - ostatně své údajné původce pronásledování nebyl schopen ani jednoznačně označit) a na druhé straně tytéž fotografie uveřejňuje na sociálních sítích s následným vysvětlením, že *„jsou to úplně obyčejné fotky a není na nich nic závažného.“* To postrádá logiku. Krajský soud má ve shodě se žalovaným rovněž za to, že účast žalobce na protestu dne 3. 4. 2016 proti výstavbě tábora pro syrské uprchlíky (ač žalobce setrvale uváděl, že se jednalo o tábor pro příslušníky Islámského státu), který policie rozehnala slzným plynem, nelze kvalifikovat jako cílené a adresné pronásledování žalobce v zemi původu. Přestože žalobce opakovaně tvrdil, že je pronásledován tajnou policií, legálně, letecky s vlastním cestovním pasem a bez jakýchkoli potíží z vlasti vycestoval. Pokud by o jeho osobu měly turecké státní orgány zájem, jak se snaží žalobce navodit (měl na něho být vydán zatykač či vyhlášeno policejní pátrání), byl by na letišti zcela jistě zadržen. Lze proto uzavřít, že obavy žalobce z pronásledování nejsou důvodné.

24. Dle názoru krajského soudu nebylo rovněž prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.
25. Z výpovědí žalobce je zřejmé, že je kurdské národnosti, alevitského vyznání. Z uvedeného důvodu toliko v obecné rovině proklamoval, že Kurdové a alevité nemají v Turecku žádná práva, a to v souvislosti s popisem svého zdravotního stavu, kdy byl několikrát operován s rukou (loketem), a protože mu ruku nespravili, tamním lékařům a tureckému zdravotnictví po tom všem nedůvěřuje. Žalobce se však nikdy nezmněl o tom, že by mu z důvodu jeho kurdské národnosti a alevitského vyznání byla např. lékařská péče odepřena. Žalovaný se na základě výše citovaných informací o zemi původu zabýval postavením Kurdů a alevitů v Turecku na straně 6 napadeného rozhodnutí se závěrem, že právně není Kurdům bráněno ve společenské integraci a individuální seberealizaci, což dotvrzuje jejich pronikání do politických, podnikatelských a společenských elit tureckého národa. Lokálnímu konfliktu skrze tuto etnicitu v některé části Turecka pak lze předejít přestěhováním se do jiné části země. Krajský soud neshledal v případě žalobce žádné prvky pronásledování z důvodu jeho etnické příslušnosti či náboženského vyznání. Za takové nelze považovat ani žalobcovu účast na hromadném protestu – demonstraci proti výstavbě uprchlického tábora v blízkosti bydliště žalobce, který byl rozehnán policií (viz odůvodnění výše).
26. Krajský soud k otázce pronásledování z důvodu kurdské národnosti uvádí, že je mu z jeho rozhodovací činnosti známo, že krajské soudy i Nejvyšší správní soud se dlouhodobě a opakovaně zabývaly posouzením otázky pronásledování kurdské menšiny v Turecku. Lze tak odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019-46, v němž uvedený soud v odstavci [13] konstatoval, že: *„[v] poslední době odmítl kasační stížnosti založené na námitce nesprávného posouzení otázky pronásledování kurdské menšiny v Turecku např. v usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 – 28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018 - 30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs*

352/2018 – 46; podrobně se pak touto problematikou zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011 - 154, či ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015 - 23. Již dříve uvedl, že se „zabýval také postavením kurdské menšiny v Turecku, přičemž v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dospěl k závěru, že obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Kasační stížnost obsahuje značně obecná tvrzení o tom, že po státním převratu, k němuž došlo dne 15. 7. 2016, se v důsledku následující reakce státní moci a intenzivních opatření vůči domnělým pučistům, politickým oponentům a jiným osobám, mohou za určitých okolností některé osoby obávat pronásledování. (...) Tyto obavy z pronásledování by mohly být namísto zejména u politicky aktivně činných osob, resp. osob zapojených do neúspěšného státního převratu, takové skutečnosti však stěžovatel neuvedl“ (usnesení NSS ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 – 28). Dále taktéž naznal, že „nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 – 46).“ Krajský soud v nyní posuzovaném případě neshledal žádnou specifickou okolnost, pro niž by se měl od výše citované judikatury odchýlit. Krajský soud stejně jako žalovaný nezastírá, že v Turecké republice nepanuje ideální stav po stránce dodržování lidských práv, to ale neznamená, že každý žadatel z této země, který v obecné rovině na uvedené nedostatky poukáže, by měl mít nárok na udělení mezinárodní ochrany. Krom již výše citované judikatury tak lze přiměřeně odkázat i na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6 A 709/2001, v němž je uvedeno, že „azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.“

27. K námitce použitých podkladů pro rozhodnutí krajský soud uvádí, že žalovaným shromážděné a použité informace o zemi původu žalobce citované výše, považuje vzhledem ke skutečnostem sděleným samotným žalobcem v průběhu správního řízení za dostatečně objektivní, vyvážené, pocházející z více nezávislých informačních zdrojů a rovněž přiměřeně aktuální (převážně z roku 2018). Tyto pak splňují i požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu, tj. že „informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být, v maximální míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné“ (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008-81). Použité informace ve svém souhrnu poskytují ucelený náhled na situaci v Turecku, obsahují i negativní hodnocení a jevy v turecké společnosti, a žalovaný z nich mohl vycházet i při posouzení individuální situace žalobce. Žalobci nelze přisvědčit v tom, že správní orgán vybíral jen informace potvrzující jeho názor. K žalobní námitce, že žalovaný nezajistil dostatečně přesné a aktuální zprávy o zemi původu z různých zdrojů, a že nevyužil ke svému hodnocení zprávy organizací jako Amnesty International, Human Rights Watch, Freedom House (ač tak v jiných případech činí) a dal přednost zprávám ČTK, krajský soud uvádí, že ač zprávy jmenovaných mezinárodních organizací nejsou jako samostatné zprávy součástí spisu, byly částečně použity jako zdroje informací a některých zpráv výše citovaných, z nichž žalovaný čerpal. V samotné skutečnosti, že právě žalobcem jmenované zprávy nebyly jako celek na případ žalobce aplikovány, nelze spatřovat

nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí pro rozpor s ustanovením § 3 správního řádu. Nutno podotknout, že žalobce v průběhu správního řízení žádné námitky proti shromážděným informacím nebo jejich zdrojům neuplatnil a nenavrhl ani doplnění podkladů o další zprávy. K v žalobě citovaným výňatkům z různých informačních zdrojů, např. o tom, že „obvinění z terorismu je stále hojně užívánoběhem roku 2017 došlo k zatčení 13 poslanců HDP na základě obvinění z terorismu... 50 kurdských obecních představitelů zůstává ve vězení v důsledku politicky motivovaných obvinění z terorismu, zatýkáni jsou kurdští novináři...“, krajský soud uvádí, že se netýkají přímo osoby žalobce ani jím popsaného azylového příběhu. Žalobce v průběhu správního řízení nikdy netvrdil, že by byl obviněn z terorismu, nebo že by se uvedeného důvodně obával (poprvé to uvedl až ve svém dopise správnímu orgánu z 23. 4. 2019, tj. po seznámení s podklady pro rozhodnutí) v rámci strany IHD či HDP nevykoval žádnou funkci, byl řadovým členem, nepatří mezi vyprofilovanou skupinu osob, která by mohla být terčem zájmu tureckých státních orgánů (politický představitel, novinář, apod). Uvedenou námitku proto důvodnou neshledal.

28. K žalobnímu tvrzení, že se žalobce pokusil i o vnitřní přesídlení v rámci Turecka do Istanbulu, a že tam byl kvůli své národnosti obtěžován a bylo mu vyhrožováno nožem, krajský soud uvádí, že se jedná o zcela nové tvrzení, které nemá oporu ve výpovědích žalobce v průběhu správního řízení. Žalobce v rámci pohovoru dne 30. 4. 2018 uvedl, že neměl stálé zaměstnání, žil na mnoha místech Turecka, stěhoval se za prací, z uvedeného důvodu pobýval i v Istanbulu, kde pracoval jako stavební dělník. O žádném vyhrožování nožem kvůli své národnosti nikdy nemluvil. Rovněž nelze hovořit ani o pokusu o vnitřní přesídlení do Istanbulu v azylově relevantním smyslu (tj. vyhnout se potíživým v místě svého bydliště a nalézt účinnou ochranu před pronásledováním v jiné části své vlasti), když důvod pro který žalobce pobýval po určitou dobu v Istanbulu, byl čistě pracovní (ekonomický), a nikoli azylově relevantní.
29. K žalobcem vyslovenému přání žít v ČR a získat zde pobyt, krajský soud uvádí, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že snaha o legalizaci pobytu není azylově relevantním důvodem (viz např. rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, či ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94 nebo ze dne 17. 2. 2011, č. j. 2 Azs 50/2010). V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 – 60, je uvedeno, že „*Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.*“
30. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se krajský soud plně ztotožňuje.
31. Za správné, zákonné, zjištěným skutečností odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné

vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Navíc ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.

32. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
33. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud rovněž odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládáných taxativními výchyty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“* Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný a odpovídající zjištěným skutečnostem. Z výše citované judikatury vyplývá, že nepříznivý zdravotní stav může být za určitých okolností důvodem pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný se v rámci své správní úvahy (viz strana 8 napadeného rozhodnutí) zabýval i žalobcem tvrzenými zdravotními důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Za účelem posouzení jeho zdravotního stavu, k žalobcovým tvrzením o jeho „psychickém upadnutí“, si vyžádal vyjádření lékaře v ČR (viz zpráva ze dne 26. 3. 2019), z níž vyplývá, že žalobce po příchodu do ČR nepotřeboval žádný akutní druh léčby, jeho zdravotní stav byl dobrý, stěžoval si na bušení srdce, bolesti hlavy, patrně v důsledku stresu, byl schopen volně cestovat. Z důvodu žalobcem uváděných psychických potíží, si žalovaný opatřil informace o dostupnosti léčby a léků psychických onemocnění v Turecku (viz Informace sítě místních lékařů pracujících v zemi původu čj. MBA 9516, ze dne 30. 6. 2017 – Dostupnost léčby psychotické, schizoafektivní a bipolární poruchy včetně dostupnosti

- léků a Informace sítě místních lékařů pracujících v zemi původu čj. MBA 9828, ze dne 7. 7. 2017- Dostupnost léčby psychické, depresivní a posttraumatické stresové poruchy včetně dostupnosti léků), z nichž vyplývá, že uvedené je možné a reálné. Ostatně žalobce byl ve vlasti opakovaně operován s loktem, což dokládá, že v přístupu k lékařské péči a jejím poskytnutí nebyl nijak diskriminován. Žalobce neuvedl, že by se v zemi původu pro tvrzené psychické potíže léčil či bral nějaké léky nebo že by mu taková léčba nebyla poskytnuta nebo odmítnuta. Krajský soud neshledal v případě žalobce žádnou zvláštního zřetele hodnou okolnost, která by nebyla dosud judikaturou řešena či důvod k tomu, aby se od této judikatury odklonil.
34. Žalobní námitce porušení § 10 odst. 4 zákona o azylu (*„V souvislosti s poskytnutím údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany ministerstvo určí, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany je zranitelnou osobou...“*), neboť žalovaný měl žalobce považovat za zranitelnou osobu, krajský soud nepřisvědčil.
35. Podle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu je zranitelnou osobou zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.
36. Žalobce před každým pohovorem výslovně prohlásil, že se cítí zdravý a je pohovoru schopen. Nevystala tedy potřeba na žalobce pohlížet jako na zranitelnou osobu. Žalobce sice uvedl, že má psychické problémy (*„psychicky upadl“*), a to asi od svých 19 let, kdy měl nastoupit na vojnu. Ač se v průběhu správního řízení několikrát na své psychické potíže odvolával, neuvedl a nedoložil takovou závažnost psychického postižení, která by vyžadovala pravidelnou léčbu nebo jeho hospitalizaci. Žalovaný si za účelem posouzení zdravotního stavu žalobce vyžádal vyjádření lékaře, který žalobce vyšetřil již při jeho příchodu do azylového zařízení (viz zpráva ze dne 26. 3. 2019), z něhož nevyplynula potřeba jakékoliv akutní léčby. Lze proto uzavřít, že citovaná ustanovení zákona o azylu o zranitelné osobě na žalobce nedopadají. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č. j. 5 Azs 223/2017 – 27 uvedl, že pokud pro to nevyplynou před správním orgánem důvody, není třeba otázku zranitelnosti výslovně rozebírat.
37. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
38. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
39. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo

vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

40. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany ve smyslu citovaného ustanovení věnoval na stranách 9 až 11 napadeného rozhodnutí. Žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Ten byl v Turecku zrušen v roce 2004. Žalovaný se rovněž zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, vyložená judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech. Žalobcem popisované problémy v zemi původu nelze podřadit pod výše definovanou hrozbu vážné újmy. Žalobce vyjma jediného setkání s údajnou tajnou policií v kavárně, kdy ho měla přesvědčovat ke spolupráci, neměl v zemi původu žádné potíže se státními orgány, policií nebo soudy. Nikdy nebyl zadržen, několikrát bez potíží vycestoval do Ázerbájdžánu a vrátil se zpět, rovněž zcela bez potíží a bez zájmu státních orgánů o jeho osobu (ač tvrdil, že na něho byl vydán zatykač) vlast opustil. Žalobce kromě obecného tvrzení, že Kurdové a alevité nemají v Turecku žádná práva, neuvedl žádnou konkrétní skutečnost ani osobní zkušenost, z níž by bylo možné dovodit, že by právě jemu hrozila v zemi původu újma ve smyslu citovaného ustanovení zákona o azylu.
41. Správní orgán rovněž posuzoval otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu se závěrem, že v Turecku neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dále konstatoval, že ve většině oblastí Turecka je situace bezpečnostně stabilní, ať už se jedná o některou z tureckých mnohamilionových metropolí, jako je Izmir, Antalya, Istanbul, Ankara, Bursa, Konya, atd. nebo lokality ve vnitrozemí, či při jižním, západním a severním pobřeží. Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky.
42. Krajský soud v této souvislosti konstatuje, že žaloba kromě úvodní obecné poznámky o porušení ustanovení § 14a zákona o azylu žalovaným neobsahuje žádné konkrétní námitky, v čem žalobce spatřuje pochybení žalovaného při hodnocení důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Krajskému soudu je ze sdělovacích prostředků známo, že po vydání napadeného rozhodnutí došlo ve východních oblastech Turecka, zejména v blízkosti hranice se Syriskou arabskou republikou ke stavu zvýšeného napětí a vojenské aktivity, související s tureckou operací „Pramen míru“ spočívající ve vpádu ozbrojených sil Turecka (říjen 2019) do severní Sýrie v oblasti Eufratu, která je pod kontrolou kurdských milic. Nejvyšší správní soud (ve vztahu ke kurdské menšině) konstatoval, že uvedený konflikt je lokalizován na konkrétním území (část hranice se Sýrií), a ač je uvedené území bezpečnostně problematické, nelze bez dalšího říci, že se jedná o vnitřní ozbrojený konflikt či válečný stav na celém území Turecka (srovnej např. usnesení

Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019-46). Krajský soud v projednávaném případě neshledal žádný důvod k tomu, aby se od uvedeného zhodnocení aktuální situace v Turecké republice Nejvyšším správním soudem, která plně dopadá i na žalobce, odchýlil. Krajský soud neshledal ani žádné důvody, pro které by vycestování žalobce do země jeho původu bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

43. Podle ustanovení § 14b odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu výše citovaného ustanovení, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana tak, jak je uvedeno v § 14b odst. 1 zákona o azylu.
44. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

45. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 29. dubna 2020

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: R. V.